

наистина, въ продължение на два мѣсеца Пандурски се излѣкувалъ отъ своята 30-годишна болестъ, която глупцитѣ наричали животъ, приготвилъ гърдитѣ си да дишатъ въ безвъздушното пространство и достигналъ до такава тлъстина, до каквато нито единъ чловѣчески скелетъ не е достигалъ. Приготвенъ така за дългия пѣтъ, на 28. юли 1874. година послѣ Рождество Христово Пандурски рѣшилъ да напусне грѣшната наша планета, като потърсилъ и българския попъ да се изповѣдва и прѣчести. Но за негово нещастие, тъкмо по това врѣме българскиятъ благоговѣйнѣйши попъ Герасимъ билъ повиканъ да бабува на едно нѣжно създание въ махалата св. Спиридонъ; „грѣшниятъ“ Пандурски билъ принуденъ да каже изповѣдта си прѣдъ другъ свѣти човѣкъ, когото никога не билъ напцувалъ и да вземе не сладката българска, а киселата влашка комка, и затворилъ навѣки очитѣ си. Слѣдъ петъ минути мъченикътъ страхомъ пристѣпя по свѣтлитѣ небесни чертози. Прѣди да ни запознае съ първата срѣща на Пандурски, поетътъ влага въ устата на самия герой думи, за да ни нарисува една картина и да ни даде brusquement характеристиката на цѣла маса хора. „Прѣдъ мене — разправя пѣтешественникътъ, отъ дѣсната ми страна, се простираше прѣкрасната и широката райска градина, въ която, между непознатитѣ мене светици и светийки (съ тѣхъ азъ не съмъ ималъ никаква работа) видѣхъ нѣколко души мои приятели, които пасѣха зелена трѣва; на лѣво зѣеше прѣизподнята на мжката, въ която рогатитѣ и опашатитѣ царйове на тъмнината учеха умъ и разумъ различни величества, свѣтейшества, благородиета и прѣподобиета; а подъ мене, долѣ на земята, въ една отъ кръчмитѣ, която бѣше близу до моя гробъ, свирѣха цигани, играеше хоро и чуваха се приятелски гласове: „да живѣе Пандурски!“ Чашитѣ, окитѣ и половницитѣ празнуваха деньтъ на моето възнесение“ ... Но не се ми-